

เทศน์เช้า วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อากาศหนาว คนตายเยอะมากเพราะหนาวตาย เวลาหนาวตาย เห็นไหม คนเราหนาวตาย เพราะเหตุใด? เขาก็มีอาชีพเหมือนกัน แต่เพราะเขาผิดพลาดหรือเขาบริหารไม่ดี คนไร้บ้าน คนไร้บ้านนอนหนาวตายกลางถนนนะ เวลาเขาหนาวตาย คุณเฝ้าหนาวตายเพราะเหตุใดล่ะ? หนาวตายเพราะร่างกายทนอุณหภูมิไม่ไหว ร่างกายปรับสภาพไม่ได้ ร่างกายนะ แต่เวลาตายไปแล้วจิตมันไม่ได้ตายนะสิ จิตมันไปไหนล่ะ? ทุกข์ทรมานจนตายไป เวลาจิตก็เวียนตายเวียนเกิดไป

นี่ร่างกายของเราเกิดมาเราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัย ๔ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธปัจจัย ๔ อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค แล้วเครื่องนุ่งห่ม ปัจจัยนี้ปัจจัยเครื่องอาศัยของชีวิต เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราถึงต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย เราถึงแสวงหากัน ฉะนั้น การแสวงหานี้มันก็มีเวรมีกรรมอีกด้วย

คำว่าเวรกรรม เห็นไหม ผู้ที่ประสบความสำเร็จ ผู้ที่มีบุญกุศล ทำสิ่งใดจงหว่าและโอกาส มันถูกต้องดังงามไปหมดเลย แต่เวลาเราขาดตกบกพร่อง ทำสิ่งใด เราคิดสิ่งใดที่ดีมาก แต่คิดก่อนสังคม ไม่มีตลาด เสร็จแล้วทำสิ่งใดแล้ว คนเดินตามหลังมามันจะประสบความสำเร็จ นี่คืออำนาจวาสนาของคน อำนาจวาสนามาจากไหน? อำนาจวาสนามาจากที่เราบำเพ็ญกันอยู่ที่นี่ เราทำคุณงามความดีของเรา เราปฏิบัติของเราแล้วเราก็รำร้องกันว่าทำคุณงามความดี

ใช่ ปัจจุบันทำคุณงามความดีเพราะเรามีสติ เห็นไหม เรามีสติ เราพบพุทธศาสนา มีครูบาอาจารย์คอยชักนำเรา เราก็ทำคุณงามความดีมา แต่สิ่งที่เราทำมา กรรมเก่า กรรมใหม่ คำว่ากรรมเก่า กรรมเก่ามันพิสูจน์ได้ถึงจิตนิสัย จิตนิสัยบางคนเวลาถึงใดกระทบมันจะมีอารมณ์รุนแรงมาก บางคนเขาจะเก็บกิริยาของเขา เขาได้ฝึกของเขา มา จิตมันแตกต่างกัน

นี่สิ่งที่ว่าบุญกรรมมันมาจากตรงนั้น ถ้ามันบอกว่าบุญกรรม บุญกรรม ทุกอย่างเป็นลัทธิขอมจ้านน อะไรรักยกให้กรรม ยกให้กรรม กรรมคือการกระทำ ก็เราทำมาทั้งนั้น ไปจ้านนกับใคร? มันก็จ้านนกับกิเลสของเราไง จ้านนกับกิเลสที่มันเรียกร้องในหัวใจ แล้วเรายังยังมันไม่ได้

พอยังไม่ได้ ทำสิ่งใดไปสิ่งนั้นก็ต้องให้ผล พอสิ่งนั้นให้ผลทำเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่ปัจจุบันนี้ อ้าว คิดคิ ทำคิ คิดคิ ทำคิ แล้วพยายามจะปฏิบัติของเรา เราจะทำคุณงามความดีของเรา

ใช่ ปัจจุบันเราคิดคิ เพราะ เพราะเรามีสติ เรามีปัญญาของเรา แต่สิ่งที่ทำมานี้กรรมเก่า กรรมใหม่ กรรมใหม่จะเกิดต่อไป วันนี้ถ้าเราทำงาน พรุ่งนี้เราก็สุขสบายเพราะเรามีปัจจัยเครื่องอาศัย วันนี้เราขี้เกียจ ขี้คร้าน เราไม่ทำงาน พรุ่งนี้จะเอาอะไรกิน นี่ไงมันก็ที่เราทำนี่แหละ ถ้าวันนี้เราทำคินะ พรุ่งนี้มันก็ประสบความสำเร็จ มันก็มีสิ่งที่เกื้อกูลไป ถ้าวันนี้เราทำไม่ประสบความสำเร็จ พรุ่งนี้จะเอาอะไรเกื้อกูลล่ะ?

นี่ก็เหมือนกัน กรรมเก่า กรรมเก่าก็มาเกื้อกูลนี่ไง กรรมเก่าก็มาเกื้อกูลให้เรามีสติปัญญา ให้เรายังยังขังใจ การยับยั้งขังใจให้มีสำนึก มีสำนึกการยับยั้งขังใจ นี่ยับยั้งขังใจเราก็ทำแต่คุณงามความดีของเรา ถ้ามันลำบากลำบาก คุณดีทำไม่เขาไปนอนหนาวตายล่ะ? นี่หนาวตายหลายร้อยคนนะหนาวตายเพราะร่างกายนี้เป็นวัตถุ มันต้องการปัจจัย มันต้องการอุณหภูมิ มันต้องการความอบอุ่นของมัน แล้วคนที่เขา คุณดีในบุญป็นเขาไม่หนาวตายนะ แต่หิมะอยู่บนหลังคาของเขา ๓ เมตร ๔ เมตร เขาไปเอาหิมะออกเขาตกลงมาตาย เห็นไหม เขาขาดเหลืออะไร? เขาไม่ได้ขาด เขามีของเขา แต่เขาประมาท เขาทำแล้วไม่รอบคอบของเขา เขาก็ตาย

นี่สิ่งที่ปัจจัยเครื่องอาศัย ร่างกายนี้เป็นวัตถุ เรื่องของโลกเป็นวัตถุ แต่จิตใจที่เป็นนามธรรม นามธรรม เห็นไหม อยู่เฉยๆ มันก็เฉา มันก็เหงา อยู่เฉยๆ นะไม่มีสิ่งใดกระทบเลย เวลาพระไปฐิตะไปกับสามเณรน้อย สามเณรบอกว่าร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก ปิดรูไว้ ๕ รู เปิดไว้รูหนึ่งคือหัวใจไว้จับตัวเหี้ยนั้น เหี้ยคือความรู้สึกนึกคิดเราไง เหี้ยมันจะออกรูนั้น จับเหี้ยนั้นแล้วมาพิจารณา

นี่ก็เหมือนกัน เราอยู่เฉยๆ เราไม่ทำอะไรเลยทำไมมันเศร้า มันเหงาหงอยล่ะ? นี่จะอยู่เฉยๆ มันก็มีอวิชาไง มันก็เผาผลาญอยู่ในหัวใจนั้นไง ถ้ามันเผาผลาญอยู่ในหัวใจนั้น สิ่งนี้นามธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรมนะ ร่างกายถ้ามันขาดแคลนสิ่งใด มันต้องการสิ่งใดไม่ได้สมใจมันก็มีความทุกข์ความร้อน แต่ถ้าจิตใจมันอยู่ของมัน มันสมบูรณ์ของมัน แต่จิตใจนะ จิตใจเพราะมีอวิชา อวิชาคือมันไม่รู้จักตัวมันเอง คนที่ไม่รู้จักตัวเองนี่เป็นเรื่องพิลึกนะ เรานี้ เราเป็นเรา เราเกิดมา แต่เราไม่รู้จักตัวเราเอง มันพิลึก

นี่ก็เหมือนกัน จิตมันไม่รู้จักตัวมันเอง พอไม่รู้จักตัวมันเอง มันเป็นอวิชชามันก็มีปัญหาแล้ว มีปัญหาเพราะมันไม่รู้จักตัวมันเอง มันก็แล้วมันก็สายออกไปข้างนอกหมด ส่งออก พอส่งออกไปนั่นก็เป็นเรา นี่ก็เป็นเรา แต่ตัวเองไม่รู้จักนะ แต่ไปรู้จักข้างนอกหมดเลยนะ ความรู้สึกนึกคิด คนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี แต่ตัวเองไม่รู้ว่ตัวมันไม่คืนะ มันไม่ดูตัวมันเลย แต่ถ้ามันเริ่มสงบเข้ามาเห็นใหม่ มันจะเข้ามาดูตัวมัน

เวลาคนมั่งมีศรีสุข เห็นใหม่ ไปเที่ยว ไปทัศนศึกษา ไปมาทั่ว มันต้องขึ้นเครื่องบินไปนะ ต้องไปนะไปรอบโลก ไปเที่ยว กลับมานะ กลับมาก็กลับมาอยู่บ้านเรา จิตใจมันไม่ต้องอาศัยร่างกายนี้ไปเที่ยวนะ อยู่ที่บ้านมันคิดไปร้อยแปดพันเก้า มันไปมา ๓ รอบโลก จิตใจมันไปของมันได้ ถ้าจิตใจมันไปของมันได้ เวลาไปไปด้วยร่างกาย นี่ปัจจัยเครื่องอาศัย มันต้องมีปัจจัยมาเพื่อดำรงชีวิต หัวใจ เวลาร่างกายก็นั่งอยู่ที่นี่มันคิดไปก่อน มันคิดไปก่อน วิตกกังวลไปก่อน มันหมุนไปรอบโลกเลย มันหมุนไปรอบโลกมันก็ต้องมีเครื่องอาศัย เครื่องอาศัยของเรา เห็นใหม่ พุทโธ พุทโธ มันมีคำบริกรรมของมัน ยึดมันไว้ ตรึงมันไว้ ตรึงมันไว้เพื่อจะดูแลรักษามันไง

ตรึงมันไว้ ดูแลมันไว้ อ้าว ดูแลไว้ นี่เวลาเราบอกว่าเราทำคุณงามความดีมหาศาลเลย สิ่งใดก็ทำมาแล้ว สิ่งใดก็ทำมาแล้ว ทำไมมันทุกข์ยากขนาดนี้ จิตใจเราก็ศึกษาธรรมะมาหมดแล้ว นิพพานก็รู้ ศิล สมาธิ ปัญญา รู้หมดเลย อธิบายได้หมดเลย ทำไมมันทุกข์ยากขนาดนี้? ทำไมมันทุกข์ยากขนาดนี้? มันรู้มาหมด แต่มันไม่ได้ปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงขึ้นมาไง นี่ธรรมะก็ศึกษามาแล้ว ทุกอย่างก็ทำมาแล้วรู้ไปหมดเลย แต่ถ้ามันศึกษามาแล้วมันพิศูจน์ เห็นใหม่ เราต้องเอาเราไว้ได้สิ ที่นี้พอเอาเราไว้ได้ เราบอกเรากำหนดพุทโธ อานาปานสติ ปัญญาอบรมสมาธิ เราทำให้มันสงบเข้ามา นี่มันคืนรนแล้ว มันคืนรน มันทุกข์ยากไปหมดเลย

ก็เหมือนกับการทำงานทางโลก เวลาประสบความสำเร็จสิ่งใดๆ เราก็พอใจ นี่เวลาค้าขายขึ้นมาถึงใครมันมีทุนรอนขึ้นมา โอ๊ย ขยันหมั่นเพียรเพราะเราเห็นผลประโยชน์ แต่ถ้าเวลาเราขาดทุน เราทำสิ่งใดแล้วผิดพลาดนะเบื่อหน่ายมาก เวลาเราปฏิบัติขึ้นมา เวลาพุทโธ พุทโธแล้วไม่ได้เรื่อง อบรมสมาธิก็ไม่ได้เรื่อง ก็เหมือนกับเราทำการค้าแล้วขาดทุน เบื่อหน่ายมาก แต่ถ้าทำการค้าแล้วมันได้กำไรขึ้นมา มันมีประโยชน์ขึ้นมา มันดีใจ มันอยากทำ

จิต ถ้ามันสงบ มันร่มเย็นของมัน มันรู้ของมัน มันพอใจของมันนะ มันได้ประโยชน์ของมัน ถ้ามันได้ประโยชน์ของมัน สิ่งนั้นมันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิจิโก นี่ปัจจัยตั้งในหัวใจนั้น

สิ่งนี้เป็นประโยชน์มาก ถ้าเป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์ทำไมไม่ทำล่ะ? นี่เวลาทำขึ้นมามันก็เดือดเนื้อร้อนใจ คิดขัด อึดอัดขัดข้องใจไปหมดเลย เพราะ เพราะว่าจิตนี่ะมันเป็นนามธรรม

สิ่งที่เป็นนามธรรมนะ สิ่งที่เป็นรูปธรรม เราทำกันอยู่นี่มันยังขาดตกบกพร่อง มันยังทำให้เรามีปัญหาเลย แล้วสิ่งที่เป็นนามธรรมมันละเอียดอ่อนกว่าเยอะ มันทำยากกว่าเยอะ ถ้าทำยากกว่าเยอะ แต่เราก็อยากทำเพราะเราอยากได้ ทรัพย์สมบัติของโลกนะ นี่ทางพุทธศาสนาบอกว่ามันเป็นสมบัติสาธารณะ ผู้ใดมีปัญหา ผู้ใดมีโอกาสแสวงหา คนนั้นก็จะได้ทรัพย์สมบัติมา นี่สมบัติเป็นสมบัติสาธารณะ เห็นไหม ใครแสวงหาก็กี่ได้ แต่ถ้ามันเป็นอริยทรัพย์ ทรัพย์จากภายใน มันไม่เป็นสาธารณะ

เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมสาธารณะคือธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เรารู้ไปหมดเลย ของที่เป็นสาธารณะไม่ใช่ของเรา แต่เราอาศัยเราเป็นชาวพุทธ เห็นไหม เราเกิดเป็นชาวพุทธพบพุทธศาสนา ทำให้เกิดประเพณีวัฒนธรรม ทำให้เกิดการเสียดสละ ให้เกิดวัฒนธรรมประเพณีที่ดีขึ้นมา เราอยู่ในสังคมนั้น เรามีความร่วมเย็นเป็นสุขในสังคมนั้น นี่สมบัติที่เป็นสาธารณะ แต่ถ้าเราทำพุทธโธ พุทธโธ จิตเราสงบขึ้นมา มีสติขึ้นมา นี่สมบัติของเรา

เวลาสติ เห็นไหม เขาบอกสติ คนที่ภาวนาใหม่ๆ สติมันเป็นอย่างไรวะ มันเป็นอย่างไรวะ สมาธิมันเป็นอย่างไรวะ เป็นสมาธิก็ยังไม่รู้จักว่าเป็นสมาธิ ไม่เป็นสมาธิมันก็อ้างว่าเป็นสมาธิ เวลาเกิดปัญญาขึ้นมามันบอกปัญญานี้ อู๋ รู้ไปหมดเลย ของสาธารณะนะ ถนนหนทางใครก็ใช้ได้ แต่ถนนส่วนบุคคลเราต้องตัดเองนะ นี่เวลาเราจะสร้างบ้านสร้างเรือนขึ้นมาเราต้องตัดถนนเข้าบ้านเราเอง เราต้องทำของเราเองนะ

จิตใจก็เหมือนกัน ถ้าเราจะมีศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องเป็นของเรา ถ้าเป็นของเรา เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิจิโก เป็นสมบัติของเรา สิ่งนี้ เห็นไหม คุณดินนเข้าบ้านเรา เราเข้าไปสู่บ้านเรือนของเรา เราเข้าไปพักอาศัยใช่ไหม? เข้าไปหลับเข้าไปนอนอยู่ในบ้านเรา มันจะเติบโตในบ้านของเรา จิตใจก็เหมือนกัน ศีล สมาธิ ปัญญาถ้ามันเข้าสู่ใจของเราได้ มันพัฒนาขึ้นมา มันจะสร้างเป็นสมบัติของเรา แล้วสมบัติสิ่งนี้มันไม่ใช่ของสาธารณะมันเป็นของเรา พอของเราเห็นไหม เราสร้างเรียบร้อย เราไปอาศัยในบ้านนั้น เราเจริญเติบโตจนเราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเราทั้งหมดนะ

นี่เวลาโยมมาที่นี่โยมอาศัยรถนะ ขับรถมากัน แล้วรถมันเป็นพาหนะใช้ใหม่พาเรามาอยู่ที่นี่ ศิล สมาธิ ปัญญา มันพาใจนี้เข้าไปสู่ธรรม ถ้ามันเจริญเติบโตขึ้นมาแล้วมันจะไปติดที่รถนั้นไหม? ใครมากับรถนั้น นั่งบนรถ รถของฉัน รถของฉัน ไม่ยอมลงมานะก็ไม่ได้ขึ้นมาศาลานี้ นี่ ศิล สมาธิ ปัญญา สิ่งที่เป็นพาหะเป็นเครื่องดำเนินเข้าไปถึงใจแล้ว พอถึงที่สุดแล้วนะเจริญเติบโตแล้วมันก็ทิ้งหมด แต่มันต้องอาศัยของมัน ถนนสาธารณะมันก็ไปได้ รถไปบนถนนสาธารณะก็ได้

ใช้ รถไปบนถนนสาธารณะมันเป็นวิญญะใช้ใหม่? มันเป็นที่ทุกคนก็ไปได้ด้วยกันเหมือนกันใช้ใหม่? แต่ทุกข์ของเรา เวลามันเผาผลาญของเรา นี่ถ้าเป็นสาธารณะ เห็นใหม่ คุณพ่อแม่กับลูกสิ เวลาพ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วยลูกก็ปลอบ ใ้อู่ลูกเจ็บไข้ได้ป่วยพ่อแม่ก็ปลอบ ปลอบกันไปปลอบกันมา แต่เวลาหายใครเป็นคนหาย? หายก็ผู้ที่ เป็นโรครักไข้เจ็บนั้นหาย จิตก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันพัฒนาของมันขึ้นไป มันรักษาของมันขึ้นไป ถ้าเวลามันหาย มันหายของมัน เห็นใหม่

ทรัพย์นะ งานจากภายในกับงานจากภายนอก งานจากภายนอกเราก็ต้องชวนชวายหมั้นเพียร คนจะดีหรือเลวเขาดูกันที่ผลงาน คนทำงาน คนรับผิดชอบ คนดูแล นี่งานจากข้างนอก ถ้างานจากข้างนอกมันเข้มแข็ง อดทน ดิغام งานข้างในมันจะเติบโต งานข้างนอกล้มลุกคลุกคลานแล้วบอกงานข้างในของเรา อู้อย อดเยี่ยม นี่มันเป็นอย่างนั้นหรือ? มันเป็นอย่างนั้นหรือ? ถ้าดูจากจรตนิสัย เห็นใหม่ ถ้างานจากข้างนอกมันมีสติ มีปัญญา งานจากข้างในจะละเอียดกว่านี้ แล้วการเคลื่อนไหว การแสดงออก นี่ถ้าจิตมันดีมันก็แสดงออกเป็นสิ่งที่ดี ๆ

ถ้าการแสดงออกมา นี่แสดงออกมาจากธรรมชาติหรือแสดงออกมาจากกิเลส ถ้าแสดงออกจากกิเลส เห็นใหม่ นู่นก็ไม่เอา นี่ก็ไม่เอา ไม่เอาเพราะอะไร? เพราะน้อยไป จะเอาให้มากกว่านั้นไง แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ความจริงที่มันเป็นความจริงขึ้นมา ความจริงอันนั้นมันมีคุณค่านะ เราเสียสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ ทุกคนจะเสียสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะมันจะเสียสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม แม้แต่ชีวิตนี้ก็จะเสียสละ เวลาปฏิบัติขึ้นมาจะ มันได้เสียขึ้นมาจะ อดนอนผ่อนอาหาร แม้แต่ชีวิตนี้ก็จะเสียสละ

นี่พอมันประพฤติปฏิบัติไปมันว่านู่นจะตาย นี่จะตาย อะไรตายก่อนของคุณ? อะไรจะตายก่อน มันไม่มี กิเลสมันหลอก ถ้าเวลาจะตายเดี๋ยวจะเจ็บไข้ได้ป่วย เดี่ยวจะ นี่หยุดแล้ว เลิก กิเลส มันเอาความตายมาเป็นทางขวางกั้นเรา แต่ถ้าคนมีสติปัญญา บอกตายนะ หือ ตายหรือ? อะไรจะ

ตายก่อน ขออะไรรายก่อน เห็นไหม จะเสียดชีวิตรักษาศรัม ฉะนั้น ถ้าเป็นธรรมขึ้นมามัน จะประโยชน์มาก

คนเราปฏิบัติ ปฏิบัติไปกับจิตดวงนั้น เวลามันผ่านไปแล้วมันไม่มีอะไรตาย เวลาว่าตายๆ มันเป็นของสมมุติง อย่งเช่นตายจากมนุษย์ เห็นไหม นี่คนหนาวตาย หนาวแล้วจิตไปไหนล่ะ? ตายแล้วจิตมันไปไหน? เวลาหนาวตายแล้ว หนาวนี้ตายแล้ว แล้วจิตมันไปไหน? จิตมันมีภพ มารหัวเราะเยาะเลย นี่มันอยู่ใต้พญามารหมด แต่เวลาประพฤติปฏิบัติณะ เวลาบอกจะตายๆ อะไรรายขอคุณก่อน

เวลามันพิจารณาแล้วมันถอนอวิชา ถอนพญามารอันนั้นแล้วนะ ความตายมันตายจาก วัฏฏะ ตายแล้วพ้นจากสถานะการเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เวลาสิ้นกิเลสไป แล้ว นี่ธรรมชาตุมันตายตรงไหน? มันมีอะไรตาย? ไม่เห็นมีอะไรตาย มันเปลี่ยนวาระของมัน เป็นชั้นเป็นตอนในวัฏฏะ มันไม่มีอะไรตาย แต่ถ้าตายจากมนุษย์นี่มันตาย เวลาตายอย่างนี้เขาว่า ตาย แต่เวลามันตายเราพิจารณา นี่มันจะเอาตายมากขึ้น เห็นไหม นี่เสียดชีวิตรักษาศรัม เวลา มันพิสูจน์ไปแล้วไม่มีอะไรตาย มันเปลี่ยนวาระไปเป็นวาระๆ แต่เวลาสิ้นกิเลสแล้วไม่เปลี่ยน วาระ จบนี้ก็จบแล้วเพราะมันไม่มีการเกิด พอไม่มีการเกิดมันก็ไม่มีการตาย

คนเรานี้หนาวตาย ทุกข์ตาย ทุกข์ใจ ร้อนใจเพราะกิเลสมันแผดเผา เราก็เกิดมาเป็นชาว พุทธ เห็นไหม ธรรมโอสถจะแก้ไขที่นี้ มาแก้ไขที่นี้ ร่างกายมันจะทุกข์ร้อน แต่ถ้าหัวใจมันได้ แก้ไขแล้วนะมันเป็นแบบนี้ มันซราคร่ำคร่า มันต้องเปลี่ยนเป็นธรรมชาติของมัน จิตใจมันก็ไม่ เราร้อนอย่างนั้น แล้วมันจะเป็นธรรมของมัน นี่เรารักษา เราดูแลใจของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง